15 ÉV

INTERJÚ

TOMORI VILÁG

A Tomori Pál Főiskola Jubileumi Kiadványa

TOMORI FOR TOMORROW

Tartalom

EMLÉKEK

4. Kissné Budai Rita
Értéket teremteni
Beszélgetés Dr. Meszlényi Rózsa alapító rektorral

6. Dr. Daubner Katalin
A közös munka gyümölcsei

7. Dr. Bánhegyi Tiborné
Hit-Remények-Tények
Az alapításról

9. Kovács Levente
Megérintett a Tomori légköre

10. Dr. Domboróczky Zoltán
Töredékek a Főiskola indulásának idejéből

12. Rétfalvi Kornél
Tomori Világ
Egy folyóirat indulása

13. Tulipánt Tímea
Kinőni a kisgyermekkort
A Tomori Pál Két tanítási nyelvű Szakgimnázium mindennapjairól

INTERJÚ

14. Csanádi-Bognár Szilvia
„Sosem éreztem, hogy egy lennék a sok közül”
Interjú Kiri Henriettel

15. Koltai Anna
„Legszívesebben az egész világot bejárnám”
Interjú Daniel Fonttal

KRONOLÓGIA

IMPRESSZUM

TOMORI VILÁG
A Tomori Pál Főiskola jubileumi kiadványa

Laptulajdonos: Tomori Pál Főiskola
Cím:1223 Budapest, Művelődés u. 21.
Honlap: www.tpfk.hu
E-mail: info@tpfk.hu
Telefon: +36-1-362-1551

Felelős szerkesztő: Rédei Andrea
Olvasószerkesztő: Csanádi-Bognár Szilvia
Grafikai tervezés: Szakács Eszter
Nyomdai kivitel: Ritter Nyomda

ÉRTÉKET TEREMTENI

BESZÉLGETÉS DR. MESZLÉNYI RÓZSA ALAPÍTÓ REKTORRAL

Kissné Budai Rita

A hagyománytól eltérően nem újságíró kérdezi a Tomori Pál Főiskola elmúlt 15 évéről Dr. Meszlényi Rózsa alapító rektort, főiskolai tanárt, rector emeritát, hanem munkatársa és a Tomori Pál Főiskola rektori székében utóda, Kissné Budai Rita, művészettörténész.

Mióta dolgozol a felsőoktatásban? Hol kezdted? Amikor bekerültél, gondoltad-e, hogy egykor egy felsőoktatási intézmény alapítója és rektora leszel?

A felsőoktatásban több mint 50 éve dolgozom, amennyiben az egyetemi tanulmányaimat is beleszámítjuk. 1970-ben kezdtem dolgozni mint kohómérnök a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohó- és Fémipari Főiskolai Karán Dunaújvárosban. Kohómérnök hallgatókat tanítottam 25 évig.

Folyamatosan kerestem azokat a pedagógiai módszereket, amelyek segítségével jobban és jobban hozzáférkőzhettem a hallgatókhoz. 1984-ben kitüntetéses oklevéllel végeztem a Budapesti Műszaki Egyetem mérnök-tanári szakán, ahol módszertanból készítettem el a diplomatervemet. Gyorsan rá kellett döbbennem, hogy lépten-nyomon szükség van gazdasági ismeretekre, gazdasági számításokra, így oklevelet szereztem 1995-ben mérnök-közgazdász szakon is.

Azt gondolom, hogy ez a folyamat nem volt más, mint egy tudatalatti – tudatos felkészülés egy vállalkozás, egy önálló magánintézmény megalapításához, ami kezdettől fogva az álmaim közé tartozott.

Miért viseled a szíveden a felsőoktatás ügyét? Miért tartod fontosnak, hogy Magyarországon minél szélesebb felsőoktatási paletta álljon a fiatalok, sőt a már dolgozó korosztály rendelkezésére?

Valóban a szívemen viselem a felsőoktatás ügyét, mert úgy gondolom, a nemzet felemelkedése az emelkedettebb gondolkodású, humánus lelkületű, fáradhatatlan munkabírású, életrevaló, kikezdhetetlen erkölcsű emberek nagyobb számán, és a környezetükre gyakorolt hatásán múlik. A képzési palettát mindig a munkaerőpiac igényeihez kell igazítani, ha nem munkanélkülieket akarunk diplomához juttatni – ez nem egyszerű feladat.

A Főiskola igazgatása rengeteg adminisztratív és gazdasági intéznivalóval is jár. Nem sajnáltad, hogy ez egyre inkább háttérbe szorította a tevékenységeid között az oktatást?

Az időt nem kellett sajnálni, mert véleményem szerint egy jó időbeosztás és a jól megválasztott kollégák az összeegyeztetést elősegítik. Az oktatásról soha sem kellett lemondanom. Amikor az ember a tanteremben maga mögött becsukja az ajtót, akkor kizár minden adminisztratív és gazdasági intéznivalót. A hallgatókkal való együttlétet senki és semmi nem zavarhatja meg. Életem fontos részét képezte a hallgatókkal való jó kapcsolat.

Egy magán fenntartású felsőoktatási intézménynek milyen előnyei vannak, és melyek azok a nehézségek, amelyekkel szembe kell néznie?

Az egyik legfontosabb előnye a rugalmasság, hogy a döntések rövid idő alatt születnek, lehetőségünk van a szakmailag jól felkészült oktatógárda megválasztására, a kis csoportos oktatásra, a családias légkör megteremtésére.
Ugyanakkor a forrásai csak a saját bevételekre korlátozódnak, semmiféle állami támogatáshoz nem jut. Legnagyobb nehézség, hogy nincsenek államilag támogatott helyeink, annak ellenére, hogy ez a típusú intézmény állami feladatokat lát el.

A Tomori Pál Főiskola az elmúlt 15 évben számos sikert és megpróbáltatást élt át, de mindig talpra tudott állni. Az akadályok és nehézségek bosszantanak és elkeserítenek, vagy az intézményvezetés természetes velejárójának tartod, és minden figyelmedet és energiádat a problémák megoldására összpontosítod?

A Főiskola elmúlt 15 évében valóban számos siker és megpróbáltatás ért bennünket. Az akadályok bosszantanak, de nem keserítenek el, mert véleményem szerint az akadály nem azért van, hogy büntessen, hanem hogy több legyen az ember. A legtöbb problémát a Magyar Akkreditációs Bizottság okozta a Főiskolának. Indokolatlan csatákat kellett vívnunk a versenytársaink irányítása alatt álló MAB-bal, amely csaták felbecsülhetetlen energiát vontak el a hasznos és értelmes feladatoktól. A sok igazságtalanság közepette mi mindig megpróbáltunk, hogy Arany János szavaival éljek, „Embernek lenni mindig, minden körülményben”.
A problémák megoldásánál nagy segítségemre voltak a szakmailag jól képzett kollégák.
Számos sikerről számolhatok be: bővülő nemzetközi kapcsolatok, Erasmus-csereprogramok, a Szakkollégium kialakítása, a Szakgimnázium megalapítása 2012/13-ban.
A legnagyobb sikernek könyvelem el a Főiskola budapesti épületének a megvásárlását 2010-ben. A megvásárlás óta szentül hisszük, hogy a környezet alapvetően meghatározza az ott folyó munkát. Úgy gondolom, az épület, amelyben dolgozunk, nem csak egy magas szakmai színvonal biztosítására kötelez, de megköveteli az örök emberi értékek követését is. Az épületet 2011-ben a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye főpásztora, Dr. Bábel Balázs Érsek Úr felszentelte.

Hogyan képzeled el a Tomori Pál Főiskola jövőjét?

Hogyan képzelem el a jövőt? Ez egy nehéz kérdés a mostani gazdasági és politikai helyzetben. Engedd meg, hogy itt is a vágyaimról szóljak. Remélem, eljön az az idő, amikor az emberi szívekből a gyűlölet, a hatalomvágy, a nyereségvágy emberi gyökerei eltűnnek. Az emberiség szelíddé, igazságossá és bölccsé válik, és a hosszú, gyilkos háborúk után a tisztesség korszaka köszön világunkra, az emberiségre. Tiszta szívemből, lelkemből erre vágyom, és ilyen körülmények között a mi kis Tomori Pál Főiskolánk egy nemzetközi intézmény lesz, ahol a béke és a szeretet honol. Intézményünkben egymás mellett élnek majd, egymás jogait, szokásait, hagyományait tiszteletben tartva, testvérként, egyetlen nagy családot alkotva a különböző népek, a különböző kultúrák gyermekei. Hiszen ahol egyformák vagyunk, ott erősek leszünk, ahol sokfélék vagyunk, ott gazdagok leszünk. Ha ezek az emberi tényezők megvalósulnának, akkor már könnyen lehet olyan szakképzéseket indítani, amelyek a majdani munkaerőpiac igényeit maximálisan ki tudják elégíteni. Ilyen Főiskoláról álmodom.

A Főiskola címere pajzs alakú, amelyben a TPF betűhármas látható. Az alapító rektor által tervezett logó utal Tomori Pál katonai és egyházi karrierjére, ezért szerepel benne a kard és a kereszt.

A KÖZÖS MUNKA GYÜMÖLCSEI

Dr. Daubner Katalin
egykori oktató, tudományos rektorhelyettes

Szinte hihetetlen, hogy már „kamaszkorúvá” vált az intézmény! Visszagondolva az elmúlt évekre, az emlékezés megszépíti a Főiskola megalakulásához és fennmaradásához kötelező, rendszeres akkreditációs eljárások feladatait; az intenzív, sokszor éjszakákba nyúló, többnyire adminisztratív munkát, ami ugyan elkerülhetetlen volt és sikeres, mégis úgy éreztük, helyette inkább tudományos tevékenységet végeznénk. A kezdeti nehézségeken az segített át minket, hogy az összes Tomoris dolgozó saját munkakörének megfelelően, sőt azon túl is, bármilyen feladat megoldásában segítségére volt a többieknek. Enélkül biztosan nem ment volna.

A tanári gárda az induláskor is tapasztalt, kiváló tanárokból állt és ez mind a mai napig célkitűzése a Főiskola vezetésének. Ez tette elismertté intézményünket. De mi igazolja vissza a tanári minőséget? A hallgatóink odafigyelése, érdeklődése, kérdései és vitakészsége. Mindig azt vallottuk, hogy ne csak a tanár kérdezzen, hanem a hallgató is. Az oktatók és a hallgatók a legjobb értelemben véve vannak egymásra utalva, mindkettőjük látóköre szélesedik ezáltal. Kezdettől fogva nagy figyelemmel foglalkoztunk diákjainkkal, nem csak a diplomadolgozatok konzulenseként és bírálójaként, hanem tudományos diákköri dolgozatok írására való ösztönzéssel is. Ebben 2008-tól kezdve az első lépés mindig a „házi” konferencia volt, majd a legjobbaknak továbblépés az országos versenyre, ahol első díjakat és különdíjakat is nyertek. Nagyon büszke vagyok arra, hogy a Magyar Tudomány Ünnepéhez kapcsolódva, 2004-től kezdve minden év novemberében tudományos konferenciát rendezünk. Erre társintézményekből és külföldről is hívunk előadókat, ezért angol nyelvű szekcióink is vannak. Az előadások írásos anyagait a Főiskola folyóiratában, a Tudományos Mozaikban jelentetjük meg.

Kisgyerekkorom óta mindig tanítani szerettem volna és teljesült ez a vágyam. A Főiskolán több tárgyat is előadtam, ezek közül a fő tantárgy a mikroökonómia volt. Mivel a Budapesti Corvinus Egyetemen terv-matematika szakon végeztem, a hallgatóknak tartott szakmai konzultációkon a mikroökonómia matematikai alapjaival is foglalkoztam. A visszajelzések mindig megerősítették, hogy kollégáimmal és a hallgatóimmal is jó kapcsolatot építettünk ki. Ha előadást tartani indultam, minden esetleges gondot az előadó termen kívül tudtam hagyni. Mindig nagy örömömre szolgált, hogy láttam a diákok érdeklődését és csillogó szemeit, a néha félve feltett kérdéseiket és az elégedettségüket a válasszal. Ezek a diákok ajándékai a tanár számára, ez az, ami miatt érdemes tanítani. Mit mondanék diákjainknak a ma már élethosszig tartó tanuláshoz? Mindenekelőtt bízzanak magukban és legyenek kitartóak. Marie Curie lengyel származású, francia fizikus és vegyész szavait fogadják meg: „Hinnünk kell, hogy tehetségesek vagyunk valamiben, és hogy ezt a valamit bármi áron el kell érnünk.”

HIT-REMÉNYEK-TÉNYEK

Az alapításról

Dr. Bánhegyi Tiborné
egykori oktató, oktatási rektorhelyettes

2004 előtt Dunaújvárosban dolgoztam a Főiskolán, elsősorban közgazdaságtant tanítottam. A gazdászképzés felfutóban volt, így adódott a lehetőség és az igény is: előkészítő képzést folytatni Kalocsán, még a dunaújvárosi intézmény égisze alatt. A következő évben tovább léptünk. Növelve a telephelyek számát, Kalocsán is indítottunk mérnök-közgazdász posztgraduális képzést. Ezután már csak egy lépés volt a következő gondolat: létrehozni a városban egy önálló, nem állami, de államilag elismert főiskolát. Amikor 2004. június 14-én a parlament államilag elismerte a Tomori Pál Főiskolát, kollégáimmal együtt örömmámorban úsztunk, szinte alig hittük el, hogy az elgondolásból végül is valóság lett, talán több is, mint amit mi akkor megálmodtunk. Természetesen ehhez az eredményhez sok nagyszerű kolléga elszántsága, a városi önkormányzat önzetlen segítsége és még sokak munkája, támogató készsége kellett.

Hogy a Főiskola létrehozása mennyire mozgatta meg a tágabb közvéleményt, bizonyítja: a Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat Közgyűlése már 2004-ben 10 millió forinttal támogatta a Főiskola működését, fontosnak tartva, hogy a megyében egyre több felsőoktatási intézmény legyen jelen. (Csak zárójelben jegyzem meg: mi, a szűkebb oktatói kör, akik bábáskodtunk a viszonylag gyorsan zajló folyamatokban, lemondtunk egy éven keresztül a nekünk járó havi bérről, csak a minimálbért kaptuk, ezzel is biztosítva fiatal oktató kollégáink havi jövedelmének kifizetését.) Ahogy Dunaújvárosban a 2002/2003-as tanév befejeződött, néhány lelkes kollégával hozzáfogtunk a megálmodott, leendő főiskola szakmai anyagának elkészítéséhez. Utólag visszagondolva emberfeletti munkát végeztünk. A teljes nyári szabadságot, sokszor az adott nap 24 óráját végigdolgoztuk, számtalanszor átírva az anyagot – hiszen a legjobbat akartuk.

2004 szeptemberében két alapszakkal, a gazdálkodási és a külgazdasági szakkal megkezdte oktatási tevékenységét a Tomori Pát Főiskola. Igaz ekkor még nem volt nappali tagozatos hallgatónk, de a környékbeli intézményekben tanuló levelezők közül egyre többen jöttek át hozzánk, így induláskor már volt másod, sőt harmad évfolyamunk is. Az évek múlásával aztán nőtt a nappali tagozatos hallgatók száma. Négy helyen (Budapest, Kecskemét, Kalocsa, Székesfehérvár) levelező hallgatókat oktattunk, emellett megmaradt a posztgraduális mérnök-közgazdász képzésünk is. Beindítottuk az FSz képzést, tovább bővítettük a szakjainkat, és megjelentek a hallgatóink körében a bölcsészek is. 2014 óta már nem követtem közelről az intézmény tevékenységét és strukturális alakulását. Ennek ellenére nagyon örülök, hogy 15 éves lett.
Kívánom, hogy még sok-sok évfordulót ünnepeljen!

MEGÉRINTETT A TOMORI LÉGKÖRE

Kovács Levente
Pénzügyi Tanszék egykori vezetője
a Magyar Bankszövetség főtitkára

A Tomori Pál Főiskola indulásáról bizonyára több teljes idejükben ott munkálkodó volt kollégámnak van pontos leírása. Az élményeim ezektől eltérnek, hiszen habár főállásban, azonban pénzintézeti vezető munkám mellett, az ottani szabadságom terhére láttam el itt a rám háruló feladatokat. Ez nyilvánvalóan más, hiszen kimaradtam az együttélés nehézségeiből, a koncentrált Tomoris napjaim a diákok között gyakran reggeltől estig tartottak. Ezért most csak olyan mozzanatokat szeretnék kiemelni, melyek nekem sokat jelentettek.

Amikor először mentem Kalocsára, azt mondták, hogy könnyű lesz a Főiskolát megtalálnom, hiszen ott van a város központjában a székesegyház temploma mellett, a művelődési központban. Ott menjek fel az első emeletre, és keressem meg rektor asszonyt. A vidéki művelődési házakról gondolom, mindenkiben megvan az első kép, a dohos, dohányfüstös szocreál épület, ahol a művelődést egy elavult kiskönyvtár és a mozi jelenti. De nem Kalocsán! Itt az épület a volt papnevelde, a maga fegyelmet árasztó hangulatával, és külvilágtól óvó erős falaival. Engem, mint egykori debreceni teológus hallgatót ez egyből megfogott, hiszen olyan volt, mint a Debreceni Kollégium csak kicsiben. Egykoron ott szereztünk egy életre szóló küldetést: Orando et laborando, azaz Imádkozva és dolgozva. No, ez volt az egyik ok, amiért úgy érzetem, hogy ha hívnak, akkor jövök, hiszen feladatom van itt.

A Tomori szervezését és összefogását Meszlényi Rózsa végezte, így az első utam hozzá vezetett. Akik ismerik, azok tudják, hogy nagy ambíciókkal kezdett bele a Főiskola megalapításába. S azóta is úgy látom, hogy amit a fejébe vesz, azt végig is viszi. Ez a fajta akaratosság minden bizonnyal szükséges ahhoz, hogy valaki újat, maradandót alkosson. Erre szükség is volt, hiszen hideg fejjel végiggondolva az indulási éveket, bizony sokan többször fel is adták volna, félbehagyva egy megkezdett munkát. Nos, Rózsa nem ilyen, ő keresztülviszi, amit elgondolt. Főiskolát csak munkatársi csapattal együtt lehet működtetni, és talán a legnehezebb vezetői feladat a csapat kialakítása. Nekem Kalocsán szerencsém volt, hiszen kiváló kollégákat kaptam a tanszékemre: Dános Anikót, Holmár Krisztinát és Süge Csongort. Nagy öröm volt velük együtt dolgozni, tantárgyi tematikákat kialakítani, jegyzeteket készíteni, akkreditációra felkészülni és természetesen együtt oktatni.

Egy új főiskolán, melynek nincs elődd intézménye nehéz hagyományt teremteni, így ezt az iskola vezetésének kellett kialakítani. A Tomori név, a kiváló hadvezéri képesség és múlt, az egyházi méltóság imázsa ehhez igen jól jött. Így kaptunk viaszpecsétes kinevezési oklevelet, méltóságot árasztó főiskolai zászlót, méltóságteljesen koreografált ünnepségeket. Néhány év múlva már úgy érzetük, hogy hagyományokkal rendelkező intézmény vagyunk. Pár év múltán a Miskolci Egyetemre kerültem, azonban minden tudománynapi konferencia, a régi kollégákkal és diákokkal való találkozás az első felsőoktatási munkahely emlékeként vár rám, melyekre mindig örömmel készülök.

A főiskola budatétényi épülete az egykori Schindele-villa előtti nagy parkban a Szövetkezetek Országos Szövetsége számára készült 1954 és '56 között.

TÖREDÉKEK A FŐISKOLA INDULÁSÁNAK IDEJÉBŐL

Dr. Domboróczky Zoltán
főiskolai docens,
a Marketing és Vezetéstudományi Tanszék vezetője

A Főiskola alapításának időszakában, 2004 környékén, még nem épült meg a Soltot és Kalocsát összekötő, jó minőségű 51-es főút. Akkoriban Soltról csak az árvízvédelmi töltés tetején húzódó régi úton lehetett eljutni Kalocsára. Ez a régi út olyan keskeny volt, hogy ha két személyautó haladt el egymással szemben, akkor a visszapillantó tükrök majdnem összeértek. Véleményem szerint a leggyakoribb biztosítási esemény ezen az útszakaszon a tükörtörés lehetett. Ezen a régi úton autóztunk hétről-hétre, hiszen az oktató kollégák jelentős része Dunaújvárosból, illetve Budapestről járt munkába, így a Solt-Kalocsa szakaszt nem lehetett elkerülni.

Emlékszem egy esetre, amikor Budaházi György és Nagy Zsolt tanár urak együtt jöttek dolgozni. Budaházi tanár úr matematikát és statisztikát tanított az intézményben, míg Nagy tanár úr számvitelt és elemzést. A történet szempontjából lényeges, hogy mindketten arról voltak híresek, hogy eléggé „sportosan" vezetnek. Péntek reggel volt és kicsit késve indultak Dunaújvárosból a levelezős hétvégén tartandó óráikra, de egészen Soltig jó ütemben haladtak. Azonban Solt után a nevezett töltésen egy traktor mögött kocogtak idegölő kilométereken keresztül. Alig várták, hogy meg tudják előzni. Mikor ez végre sikerült rátapostak a gázpedálra és tempós ütemben lódultak meg Kalocsa irányába. Igen ám, de szinte az előzéssel egy időben, egy busz jelent meg előttük nagy sebességgel a szemben lévő sávban. Az autót vezető kolléga lélekjelenlétét dicséri, hogy azonnal felismerte, nem fognak elférni a busszal együtt az úton. Az isteni szerencse úgy intézte, hogy két szívdobbanásnyi időn belül egy útkarbantartáshoz használt lejáró következett. A rémült sofőr félrerántotta a kormányt, az autó nagy sebességgel befordult a lejáróra, majd a gépjármű vezetője beletaposott a fékbe, mivel a rövid lehajtó végén fák sorakoztak. Az autó nagy porfelhőt verve cövekelt le a fák tövében, a két kolléga pedig falfehéren pislogott egymásra az autóban. Ezt követően szép komótosan és síri csendben jöttek Kalocsára. Elmondásuk szerint az első 1-2 órát mindketten ülve tartották meg, nehogy a tábla előtt állva észrevehető legyen, hogy még mindig remeg a térdük.

Pár évvel később a tantermek is átkerültek az addig csak a tanszéki irodáknak helyet adó gyönyörű műemléképületbe. Itt már jól felszerelt modern termek voltak, sőt a második emeleten egy lépcsős előadó is helyet kapott. Ebben a nagyelőadóban tartottam írásbeli vizsgát, hiszen itt volt lehetőség a hallgatók szétültetésére. A terem méretei ezt még a nagy létszámú évfolyamok esetében is lehetővé tették. Tele volt a terem, tényleg csak a küszöbön nem ültek. Kiosztottam a vizsgalapokat, megkezdődött a vizsga. A terem közepe táján az egyik hallgató gyanúsan mocorgott. Gondoltam, csírájában elfojtom a meg nem engedett segédeszközök igénybevételét, szívességet téve a nevezett hallgatónak és a többieknek is.

Felemelt hangon rászóltam a hallgatóra:

- Kolléga, ne piszkálja azt, ami a lába között van! – mikor e szavak elhagyták a számat, már tudtam, hogy baj lesz. A hallgatók a vizsga komolysága miatt ekkor még igyekeztek visszafojtani a kirobbanni készülő nevetést. Azonban az érintett talpraesett diák kaján vigyorral a képén rám nézett, és csak annyit kérdezett:
- És nézegetni szabad? – mondanom sem kell, ez volt a puskapor a tűzre, mindenkiből kirobbant az addig visszafogott nevethetnék. Együtt nevettünk, a vizsga komolyságának ugyan lőttek, de legalább sikerült oldani a feszültséget.

A gyönyörű műemléképületet még mindig az önkormányzat üzemeltette, ami eredményezett bizonyos félreértéseket. Többek között azt, hogy a portás nem a Főiskola alkalmazottja volt, így kellemetlen feladat volt a levelezős hétvége, hiszen munkaidő után, illetve szombaton is bent kellett maradniuk mindaddig, amíg az oktatás folyt. Ebből kifolyólag a hétvégi portások azt lesték, az oktatók mikor adják le a teremkulcsokat, s amint ez megtörtént, azon nyomban zárták az épületet, s elillantak haza, mint a kámfor.

Egy alkalommal péntek este az óra után én is leadtam a teremkulcsot – vélhetőleg az oktatók közül utolsónak –, majd visszamentem az irodámba a táskámért. Mire a bejárathoz értem, már zárva volt a nagykapu, így bent rekedtem az épületben. Próbáltam telefonon elérni valamilyen illetékest, de péntek este lévén, senki sem vette fel a telefont. Már éppen azon gondolkoztam, hogy egy földszinti ablakon keresztül kimászom a belső udvarra, majd onnan a falon át ki az utcára. Igyekeztem behajtogatni a zakómat az aktatáskámba, amikor eszembe jutott egy alternatív megoldás: a „művészbejáró". A „művészbejáró" egy olyan ajtó volt, ahonnan a földszinti belső folyosóról a Barokk cukrászda eladóterébe lehetett jutni. A cukrászdát üzemeltető vállalkozó ezt az ajtót nyitva tartotta, amikor levelezős hallgatók is voltak az épületben, mivel így nem kellett kimenni a főkapun és megkerülni az épületet, hogy bejussanak a cukrászdába. Megvolt hát a mentőötlet, sebbel-lobbal siettem a „művészbejáró" ajtajához. Gyorsan koppintottam kettőt, és már markoltam is a kilincset. Megkönnyebbüléssel nyomtam le, engedett… Bejutottam! Illetve kijutottam az épületből. A pincérnő meglepetten fordult felém:

- Éppen most akartam bezárni, már fél órája vége az óráknak, az utolsó hallgatók is elmentek.
- Tudom, én vagyok az utolsó, és a portás bezárt az épületbe! – néztem rá hálásan.
- Akkor ez mázli!– válaszolta a pincérnő mosolyogva.

Amit ezután tettem, azt a gyerekeim azóta is emlegetik. Hálából megvettem az összes aznapról megmaradt süteményt. Három tálca édességgel mentem haza. Egész hétvégén azt majszolták a gyerkőcök. Otthon szállóige lett, ha sütire vágytak: „Apa mikor záródik be megint Kalocsára?"

Egy ideig ebben az épületben volt a Közért Vállalat továbbképző intézete, illetve a Vendéglátóipari Szakközépiskola, sőt Vendéglátóipari Múzeumot is alapítottak itt.

TOMORI VILÁG

Egy folyóirat indulása

Rétfalvi Kornél
egykori főtitkár

Szögezzük le rögtön itt az elején, hogy újat alkotni gyönyörű kihívás. A nem mindennapi alkotáshoz azonban a mindennapi életvitelünkön változtatni kell, manapság ezt úgy írják le, hogy ki kell lépni a komfortzónánkból. De mit is jelent ez? Én két szóval jellemezném, némileg sarkosan: érdektelen elmúlás. A 20-as éveik elején járók ezt még nem igazán érthetik, hiszen ebben az időszakban gyakorta jönnek változások, gyakrabban kell újhoz igazodni, legyen szó iskoláról, oktatóról, barátokról, helyszínekről. Majd 10-15 év múlva megállapodnak, családot alapítanak, igyekeznek a legjobb tudásuk szerint elvégezni a munkájukat. Kiépítenek egy napi rutint otthon, a munkahelyen, a mozgásban: létrehozzák a komfortzónát. Ez mind jó és szép, de óvatosnak kell lenni, nehogy feleméssszen.

Változtatni, változni kell, újat kell alkotni. Meggyőződésem, hogy ez viszi előre az embert és a közösséget. Mi is újat alkottunk a Főiskolán sok évvel ezelőtt, amikor megalkottuk a Tomori Világot. Mi vett rá minket arra, hogy a napi rutin mellett olyat csináljunk, ami nem volt kötelező, de éreztük a szükségét? Egy közösségformáló és erősítő médiumot akartunk, amely sokat nyújt a hallgatóknak és a Főiskolának. Az alkotás közben kiléptünk a komfortzónánkból, olyan feladatokkal találtuk magunkat szembe, amellyel addig sokunknak nem volt dolga. Ez más megközelítést igényelt, más gondolkodást. A legszebb az volt, hogy erőt adott nekünk, szerettük csinálni.

Rengeteg dolog történt azóta, például hogy csak a legfontosabbat említsem, elváltak az útjaink a Főiskolával. Egy korszak lezárult és másik kezdődött, mégis amikor elkezdem átolvasni a cikkeket, előjönnek az emlékek, de kizárólag pozitív gondolatok. Büszke vagyok ma is arra, hogy megcsináltuk. A temérdek feladatunk mellett találtunk időt és erőt a megvalósításra. Brainstormingokat tartottunk, volt úgy, hogy teljes cikkek kerültek újraírásra, hogy a végeredmény még jobb legyen. Ez maximalizmus? Nem, ez az ember saját magával szembeni igényessége. Az, hogy meg tudtuk csinálni még ma is erőt ad a feladataim elvégzéséhez.

Az életben rengeteg kihívással kell szembenéznünk, egyik könnyebb, másik nehezebb, de minden egyes kihívás teljesítésével erősebbek leszünk. Az ember a kihívások révén fejlődik. Aki nem hajlandó kilépni a komfortzónájából, az lemarad, nem fogja tudni befogadni az újat, a mást. Kicsit talán túlozva, de az ilyen ember ma az érdektelen elmúlásra van ítélve. Fogadjuk hát meg magunknak, hogy mindent megteszünk azért, hogy alkossunk, jelentsen ez bármilyen kihívást. Képesek vagyunk rá, úgy teremtettünk, és ebben a hitben ne ingasson meg bennünket soha semmi. Mint ahogy abban sem, hogy képesek leszünk másokat is ösztönözni az alkotásra, mert az igazán nagy dolgok a közösség alkotó erejével jönnek létre.

KINŐNI A KISGYERMEKKORT

A Tomori Pál Két tanítási nyelvű Szakgimnázium mindennapjairól

Tulipánt Tímea
középiskolai tanár

A Tomori Pál Főiskola kistestvéreként, 2012 szeptemberében indult útjára a Tomor Pál Magyar–Angol Két tanítási nyelvű Közgazdasági Szakközépiskola (ma már Szakgimnázium). Azóta iskolánk már a 7. életévébe lépett, lassan kinő a „kisgyermekkorból", amit az is jelez, hogy immár két évfolyamunk leérettségizett.

Nagyon hatékonynak tartjuk, hogy az iskola öt évfolyamos tanítási rendben működik, így az első év nyelvi előkészítő. Diákjaink az angol nyelvet nagyon magas óraszámban, heti 18 órában tanulják. A nyelvi oktatás eredményességét mutatja, hogy többségük előrehozott érettségit tesz angol nyelvből már a 11. évfolyam végén. Minden évben van olyan tanulónk is, aki ezt nem közép-, hanem emelt szinten teszi és nagy arányban szereznek középfokú, illetve felsőfokú nyelvvizsgát a tanulmányaik befejezése előtt. Lehetőség szerint két párhuzamos osztályt indítunk, ebből az egyik két tanítási nyelvű, de a másikban is emelt óraszámban tanulnak angol nyelvet és informatikát, mert ennek a tárgynak az oktatását is kiemeltként kezeljük a közgazdasági szakirány és a mai munkaerőpiac általános elvárásai miatt.

Mozgalmas az életünk, igyekszünk számos közös programot a szabadban tartani, közös korcsolyázás, barlangászat, sárkányhajózás színesítette eddig a hétköznapokat. Fontosnak tartjuk, hogy a tanulók a szakmai problémákról is autentikus környezetben tudjanak kérdezni. Így ellátogattunk már a Microsoft magyarországi központjába; a „Határtalanul!" programnak köszönhetően pedig iskolánk diákjai és az egyik sepsiszentgyörgyi közgazdasági szakközépiskola diákjai közös projektet készítettek, melynek központi témája a víz volt. Erdélybe látogató diákjaink az ottani gyógyvizek és „borvizek" nyomába eredtek, az általunk vendégül látott erdélyi diákokkal együtt pedig egy-egy budapesti gyógyfürdőt, szikvízpalackozó üzemet és szennyvíztisztító telepet látogattunk meg.

Még a legelső tanévben egy bográcspartira gyűltünk össze a Főiskola épületének ősfás kertjében. Azóta sem telt el úgy tanév, hogy erre a már valóban hagyománynak számító Családi Napra sort ne kerítettünk volna. Kreatívabb diákjainknak az évek során lehetőségük volt saját tantermeik kifestésére és dekorálására, ünnepi díszek készítésére, a kerületi adventi vásárra koszorúk és karácsonyfadíszek alkotására vagy a színjátszó csoportban való szereplésre, akiknek több felejthetetlen előadást köszönhetünk.

Egyszóval: nálunk mindig zajlik az élet, nincs unalmas nap,
legyen itt akár tanár, akár diák az ember.

„SOSEM ÉREZTEM, HOGY EGY LENNÉK A SOK KÖZÜL”

INTERJÚ KIRI HENIVEL

Csanádi-Bognár Szilvia

Heni 2015-ben diplomázott Gazdálkodási és Menedzsment Alapszakon, az itt töltött évek alatt végig a HÖK elnöke, a Kollégiumi majd Szakkollégiumi Bizottság tagja volt. Valószínűleg nem volt olyan személy az intézményben, aki nem ismerte volna. Négy évvel az alapszak befejezése után az itt töltött évekről és a közelmúlt szakmai tapasztalatairól kérdeztem.

Milyen érzelmek mozdulnak benned, ha a Főiskolára gondolsz?

Korábban nem voltam igazán jó tanuló, de itt a tanárokkal olyan közvetlen kapcsolat alakult ki, hogy hirtelen motiváltnak éreztem magam. Kalocsán kezdtem, és ott igazán sok hallgató volt, de ennek ellenére meghallgatták a problémáinkat és a felvetéseinket. Azt éltem meg, hogy egy ilyen elfogadó közegben megéri tanulnom. Sohasem éreztem, hogy egy lennék a sok közül, mert mindenkit számon tartottak. Minden tanár ösztönzött bennünket, de engem Bánhegyi tanárnő és Zakar Andrea indított el a kutatás útján. Az első Tudományos Diákköri Konferencián egy hallgatótársammal, Csősz Boglárkával közösen adtunk be dolgozatot. Azt vizsgáltuk, hogy a kis- és középvállalkozások beruházásai hogyan alakulnak Magyarországon. Ebben a munkában Holmár Krisztina is segített bennünket. Veszprémben, az OTDK-án különdíjasok lettünk. Később egyedül vittem tovább ezt a témát, és Romániában egy nemzetközi megmérettetésen lettem első helyezett. Itt a KKV-k számának alakulását vizsgáltam, hogy miért nem tudnak talpon maradni, hogyan viszonyulnak ezek a mutatók az Unióban mértekhez. Az egyik lemaradandóbb emlékem, amikor Nagyváradon 2014-ben részt vettünk a Partiumi TDK döntőjén. Egy hallgatótársammal mentünk, és kísért bennünket Borbola Péter tanár úr. Megismerkedtünk az ottani egyetem képviselőivel, bejártuk Nagyváradot, noha ott volt a verseny izgalma, mégis inkább kaland volt számomra.

Milyen tevékenységi kört látott el a HÖK az elnökséged alatt?

Rektor asszony számított ránk, a fő feladatunk az volt, hogy a diákok életét rendezvényekkel tegyük színesebbé. Gólyabálat, farsangi bálat rendeztünk, a jelmezeket díjaztuk. A gólyatábort is mi szerveztük a budapesti campuson, mókás feladatokat találtunk ki számukra. Többször rendeztünk a kollégistáknak és a tanároknak sütögetést a kertben, ezek az alkalmak nagyon jó hangulatban teltek. Mi intéztük a szociálisan rászorulók ösztöndíját is, ezzel segítettük a Tanulmányi Osztály munkáját.

Hogyan folytatódott a pályád az alapképzés után, és mivel foglalkozol most?

A Szegedi Tudományegyetem Vállalkozásfejlesztési Mesterszakát végeztem el. A sikeres felvételimet egyértelműen a Tomorinak és a versenyeken elért eredményemnek köszönhetem. 2017 nyarán diplomáztam, és Mórahalmon a Városi Önkormányzatnál helyezkedtem el projektmenedzseri munkakörben. A családunk létrehozott egy vállalkozást, egy pizzériánk van és egy varrodánk, és ebben magam is szerepet vállalok a beszerzéstől a papírmunkán át, néha egészen a pincéri tevékenységig. Így aztán testközelből tapasztalom mindazt, amit korábban elméletben vizsgáltam. Az adók és a járulékok mértéke az Unió többi országához mérten ha talmas, ez a nagy teher nehezíti meg a vállalkozások fennmaradását, szomorú ennek a hatásait a hétköznapi életben tapasztalnom. Ennek ellenére a jelenlegi munkámban sikeresnek érzem magam, sőt a vállalkozásunk is fejlődőképes.

2017-ben a Főiskola kollégiuma szállásolta el az X-faktor válogatójának szereplőit.

„LEGSZÍVESEBBEN AZ EGÉSZ VILÁGOT BEJÁRNÁM”

INTERJÚ DANIEL FONTTAL

Koltai Anna

A Tomori Pál Főiskolának számos külföldi hallgatója van, néhányan már befejezték a tanulmányaikat. Közülük Dani Fontot kérdeztem az itt töltött évek élményeiről és tapasztalatairól, aki 2015 szeptembere és 2018 januárja között volt az intézmény hallgatója.

Honnan származol, és hogyan találtál rá a Tomori Pál Főiskolára?

A valenciai autonóm közösség déli részén születtem, Benidorm városában, ami Spanyolországban található. Édesanyám magyar, édesapám katalán. Most Katalónia északi részén élek, egy Lloret de Mar nevű kisvárosban, ahol az édesapám született. Mikor azon gondolkodtam, mit és hol tanuljak, az öcsém már Budapesten volt. Ő bukkant rá a budapesti házunkhoz közel lévő Tomorira, mikor középiskolák után keresgélt. Szerettem volna kilépni a megszokott kerékvágásból, és a Tomorit jó lehetőségnek tartottam a célom eléréséhez. Az International Business Administration szakot végeztem el. Jó volt a Tomorin tanulni, a tanórák nagyon izgalmasak voltak, és a kis létszám megkönnyítette a munkát és az aktív részvételt. Számomra a legemlékezetesebb nap az volt, amikor először találkoztam a többi hallgatóval, nagyon jól éreztem magam. Még mindig tartom a kapcsolatot az itt szerzett barátaimmal.

Mik az előnyei és a hátrányai annak, ha az ember külföldi hallgató?

Az előnye, hogy új emberekkel ismerkedhetsz meg, akik különböző országokból jönnek, és korábban ismeretlen szemléletmódokat képviselnek, ami nagyban különbözik az otthon megszokottól. A hátránya azonban, hogy hiányozni fog az otthon maradt családod és a barátaid.

Nagyon más volt Magyarország a hazádhoz képest?

Igen. A kultúra, az ételek és az időjárás mind nagyon szokatlanok voltak számomra, de kedvelem és élveztem is ezeket a különbségeket. Ha kellene három olyan dolgot mondanom, amit szerettem itt, akkor először azokat említeném, akikkel megismerkedtem, aztán a magyar konyhát és persze a kisvárosokat, ahova el lehet menni kirándulni. Az itteni barátaimmal bejártuk Budapestet, múzeumokat látogattunk és fociztunk sokat. Viszont nem szerettem a hosszú heteket, amik napsütötte órák nélkül teltek el, és azt sem, hogy a belvároson kívül alig lehet valamit csinálni a szabadidődben. A komplikált bürokrácia is elég bosszantó volt.

Most, hogy végeztél, mik a terveid a jövőre nézve? Mi minden érdekel?

Sokat szeretnék utazni, legszívesebben az egész világot bejárnám. Jelenleg Dél-Amerika és Ázsia szerepel a bakancslistámon. Legutoljára 2 hónapja jártam Magyarországon, de szeretnék hamarosan újra jönni. Olyan munkát próbálok találni, ami ezt megengedi, leginkább egy nagy multinacionális vállalatnál tudnám elképzelni magam. Nagyon szeretem a focit és a kutyákat, érdekel a történelem és imádok új tudományos felfedezésekről és technológiákról olvasni.

2018-ban a Főiskola kertjében és épületében forgatták a Barátok közt egyes jeleneteit.

TIZENÖT ÉVES A TOMORI PÁL FŐISKOLA

KRONOLÓGIA

2018. október 15.	• Az Alapító Rektor „Rector Emerita” címet viselve vezeti tovább az intézményt
	• Kissné Budai Rita Anna rektori kinevezése
2017. február 1.	• A Főiskola székhelye Budapestre kerül.
2013. október 15.	• Dr. Meszlényi Rózsa újbóli rektori kinevezése
2012/2013-es tanév	• Három szak angol nyelvű meghirdetése
	• Elindul a Tomori Pál Magyar-Angol Két tanítási nyelvű Közgazdasági Szakközépiskola.
2012	• A felsőoktatás átalakításának keretében megszűnik a magánintézmények állami támogatása.
2011/2012-es tanév	• A Nemzetközi tanulmányok alapképzés meghirdetése
2011. szeptember	• A budapesti épület felszentelése, a tanév indítása ezen a képzőhelyen
2010/2011-es tanév	• A Szabad bölcsészet alapképzési szak meghirdetése
	• További szakirányú továbbképzési szakok meghirdetése
2010	• A budapesti épület (XXII. kerület, Művelődés utca 21.) megvásárlása
2010. szeptember	• A Polányi Károly Szakkollégium megalapítása
2009	• A Főiskola honlapjának indítása: www.tpfk.hu
2008	• A Főiskolán elkezdődtek a házi Tudományos Diákköri Konferenciák.
	• Erasmus mobilitási programok indítása a Főiskolán

2008. október 15.	• Dr. Meszlényi Rózsa rektori kinevezése
2008/2009-es tanév	• Az első szakirányú továbbképzési szak meghirdetése
2006. december 20.	• A Főiskola közhasznú szervezetté alakulása
2006/2007-es tanév	• A Gazdálkodási és menedzsment, a Nemzetközi gazdálkodás és a Pénzügy és számvitel alapképzési szakok (BSc) meghirdetése
	• További felsőfokú szakképzések indítása
2005/2006-os tanév	• Az első felsőfokú szakképzések meghirdetése
2005	• Három további telephelyen is megkezdődik az oktatás: Budapest – Csepel, Székesfehérvár, Kecskemét.
2004-től	• A Főiskola a Magyar Tudomány Ünnepén évente tudományos konferenciát rendez.
2004/2005-ös tanévtől	• A Gazdálkodási és külgazdasági főiskolai szakok meghirdetése
2004. október	• Az alapító, Dr. Meszlényi Rózsa főigazgatóvá történő kinevezése
2004. június 14.	• A Tomori Pál Főiskola állami elismerése
2003. december 5.	• A Főiskolát a Magyar Akkreditációs Bizottság elismeri. A székhelye: Kalocsa

ALAPKÉPZÉSI SZAKOK (BA):

Gazdálkodási és menedzsment
(magyar és angol nyelven)

Pénzügy és számvitel

Nemzetközi gazdálkodás
(magyar és angol nyelven)

Nemzetközi tanulmányok
(magyar és angol nyelven)

Szabad bölcsészet

Önköltség:
190 000 Ft/félév magyar nyelven, nappali tagozaton
250 000 Ft/félév angol nyelven, nappali tagozaton
175 000 Ft/félév magyar nyelven, levelező tagozaton

FELSŐOKTATÁSI SZAKKÉPZÉSEK (FOKSZ):

Gazdálkodás és menedzsment

Pénzügy és számvitel

Önköltség:
140 000 Ft/félév magyar nyelven, nappali tagozaton
135 000 Ft/félév magyar nyelven, levelező tagozaton

SZAKIRÁNYÚ TOVÁBBKÉPZÉSEK:

Gazdaságvédelmi szakközgazdász/szakreferens

Közbeszerzési menedzsment/ Közbeszerzési szakközgazdász

Logisztikai és szállítmányozási menedzser

Önköltség:
155 000 Ft/félév magyar nyelven nappali tagozaton

BUDAPEST, XXII., KECSKEMÉT

További tájékoztatás:
+36 1 362 1551
felvi@tpfk.hu
www.tpfk.hu
www.facebook.com/tpfk.hu